АКАДЕМІЯ ВЕЙБРИДЖ

СОЛОДКА *спокуса*



АЛЕКСАНДРА МУДІ

АЛЕКСАНДРА МУДІ

Солодка спокуса

Sweet Temptation

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Readcraft.

Оригінал: Sweet Temptation, Alexandra Moody.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Readcraft, 2026. readcraft.fyi

Розділ 1

Я думала, що знаю, що таке розбите серце. Я вже раз пережила біль і зраду, коли стосунки закінчилися катастрофою, тож добре знала ту порожнечу, яка лишається, коли тобі розривають груди й видирають серце. Але цього разу чомусь було гірше. Я по-дурному довірила Ноа своє серце, що тільки-но почало загоюватися, а він узяв молоток і вдарив по тріщинах, розтрощивши крихкі уламки, аж поки від них не лишився сам пил.

Я довго зітхнула, дивлячись у нічне небо. Сьогодні воно було темне й зовсім безхмарне, а зорі сяяли так яскраво, що здавалося, ніби вони глузують із мене згори. Чому я не можу бути зорею? Вони досконалі й недосяжні, і їм ніколи не доводиться мати справу з болем чи смутком.

Поруч зі мною пролунав тихий смішок, і, глянувши вбік, я побачила, що Вес повернув голову й дивиться не на небо, а на мене. Ми були тут лише вдвох. Ми лежали на капоті його машини посеред поля. Він знайшов мене, коли я сама плакала у дворі після того, як Ноа зі мною порвав, і забрав мене звідти. Він не тиснув на мене, щоб я пояснила, чому так засмучена. Він просто вислухав мене, коли я сказала, що хочу піти з балу й опинитися якомога далі від школи.

Я гадки не мала, куди Вес збирається мене повезти. Мені, власне, було байдуже. Я б охоче поїхала будь-куди, аби втекти від школи, але тихе поле, яке він обрав, виявилося ідеальним місцем. Висока трава приємно шелестіла на вітерці, і хоча ми

були всього за десять хвилин їзди від академії Вейбридж, здавалося, що від цивілізації нас відділяють мільйони кілометрів. Тут було спокійно, і досі Вес мовчав, даючи мені простір упоратися з тим, що, на його думку, зі мною відбувалося.

— Щось смішне? — запитала я, щільніше загортаючись у його піджак, бо вечірнє повітря пробігало моєю шкірою. Весові без піджака мало бути холодно, але він відмовився забрати його, коли я запропонувала. Сперечатися в мене не було сил.

— Ти так хмуришся на зорі, наче вони тебе чимось розізлили.

— Ага, ну, може, так і є. — Я знову сердито зиркнула на небо. — Таке враження, що вони тицяють мені в обличчя своїми щасливими, блискучими дупками.

— Не знав, що в зір є дупки.

— О, ще й які, — відповіла я, перекотившись на бік, щоб дивитися просто на Веса. — Зрештою, вони ж великі кулі газу. А ми всі знаємо, звідки береться газ...

Вес засміявся, і мені якось вдалося слабко всміхнутися у відповідь. Але усмішка швидко зникла з моїх губ. Як я можу всміхатися після всього, що сталося сьогодні?

— Отже, Меттью Лафлер — твій батько, — сказав Вес.

Тепер, коли ми порушили тишу, Весові, мабуть, кортіло почати розпитувати. Я не здивувалася, що він насмілився почати саме з цього, після того, як я бачила його приголомшене обличчя, коли Меттью відрекомендувався на балу.

Я поволі кивнула у відповідь.

— Так. — Я сподівалася, що короткої відповіді вистачить, аби Вес не копав глибше. Я не надто хотіла говорити про батька, але мусила визнати, що це було в біса краще, ніж лежати тут і думати про Ноа.

— Чому ти нікому не казала? — Голос у Веса був м'який, і я знала, що його не дратує те, що його тримали в невіданні. Здавалося, він просто намагався зрозуміти.

— Не те щоб я тримала це в секреті. Просто я ледве знаю цю людину, і мені навіть на думку не спадало про це говорити. Він не відчувається як мій тато, то навіщо мені щось казати?

— Логічно, — сказав Вес, але голову схилив набік, наче досі обмірковував мою відповідь.

— Що?

— Я просто подумав, що багато хто в школі здивується. Тепер, коли ти Лафлер, вони, мабуть, з усіх сил дертимуться у твої друзі.

— Я не Лафлер. — Відповідь вирвалася миттєво, і мій захисний тон застав мене зненацька. Я швидко вдихнула, щоб заспокоїтися, і тоді спробувала пояснити. — Те, що Меттью Лафлер — мій батько, не означає, що я Лафлер, — сказала я лагідніше. — Невже дітям у школі не байдуже, хто він?

— Багатьом може бути не байдуже. Твій батько має великий успіх і вплив у нашому світі.

Ото ж бо й воно. Це був світ Веса, не мій. І мені було анітрохи не важливо, наскільки впливові в когось батьки. На мою думку, цінність людини визначалася її вчинками, а не її ДНК. Утім, схоже, із цією думкою я була в меншості. Принаймні тут.

— Це не мій світ, — пробурмотіла я.

Вес насупився й кивнув, наче шукав, як інакше донести до мене свою думку.

— Я лише кажу, що корпорація «Лафлер» така сама велика й відома, як «Гастінгс Лабораторіз». І подивися, як тут ставляться до Ноа. Те, що Меттью Лафлер тепер пов'язаний з академією Вейбридж, не пройде повз увагу ні дітей, ні батьків.

— Аби тільки я могла знову бути непомітною, а решта мені байдуже.

Вес усміхнувся до мене, але ледь похитав головою. Мабуть, це означало, що мені не пощастило.

— Більшість людей у Вейбриджі кричали б про це на всіх кутах із першого ж дня, якби мали такого багатого й впливового батька, як твій, — вів далі він. — Тобто Вероніка ніколи не цькувала б тебе так, як цькувала, і не глузувала б із маминого бізнесу, якби знала, хто твій тато.

Те, що у Вейбриджі було нормально, ба навіть очікувано, хизуватися багатством і впливом батьків, аби знайти друзів, лише ще більше переконувало мене, що мені там ніколи по-справжньому не буде місця. Але від Весових слів мене накрила хвиля провини. Хоч я й не мала жодного наміру привселюдно рекламувати свою заплутану родинну історію й нововіднайденого батька, мені не слід було приховувати правду про маму й своє життя в Репід-Бей. Ось ким із батьків мені варто було б гордо хизуватися в перший же день у школі.

— Сумніваюся, що для Вероніки це щось змінило б, — сказала я. — Вона так чи так намагається мене знищити відтоді, як Ноа вперше подивився в мій бік. Якби вона не глузувала з того, що я тут із милості, то вигадала б щось інше.

— Ага, може.

— Мабуть, тепер мені не доведеться так перейматися через неї. Вона отримала, що хотіла. — Порожнеча в грудях наче занила, коли я вимовила ці слова. Я могла тільки уявляти, як зрадіє Вероніка, коли почує новину про нас із Ноа.

Вес завагався, але, відчувши, що я, може, вже ближче до того, щоб розповісти, через що плакала, вів далі:

— Хочеш поговорити про те, що сталося сьогодні?

— Не дуже. — Я відвела від нього погляд, щосили стримуючи сльози, що знову підступали до очей. Від самої думки про Ноа я перетворювалася на жалюгідну розмазню, і не хотіла, щоб Вес бачив мене такою. Але коли тиша між нами знову затяглася, я подумала, чи справді буде так погано розповісти Весові, що сталося. Рано чи пізно він однаково дізнається, а я ненавиділа тримати всі ці почуття в собі. Якщо моє перше розбите серце через Леві чогось мене й навчило, то це того, що іноді, коли розділиш тягар із кимось іще, нести його легше. Мами цього разу не було поруч, щоб мені допомогти, тож, може, варто було відкритися Весові.

Я видихнула, і слова самі злетіли з моїх губ:

— Ноа зі мною порвав.

— Що? — З того, як спалахнули від подиву Весові очі, було ясно, що такого він не чекав. — Чому?

— Бо його попросив дідусь.

Вес роззявив рота, і йому знадобилася хвилька, щоб оговтатися від подиву.

— Ти жартуєш.

— Якби ж то.

Якусь мить він мовчав, а тоді продовжив:

— Маєш хоч якусь думку, навіщо це його дідусеві?

— Думаю, це через Меттью. Між моїм батьком і дідусем Ноа точно була ворожість, і мені здалося, що вони зіткнулися не вперше. Вільям Гастінгс сказав Ноа покінчити зі мною, і він так і зробив.

Вес похитав головою.

— Я розумію, що їхні компанії конкурують, але це якесь безглуздя. Як думаєш, чому вони не ладнають?

Я завагалася. Ноа аж кипів, коли дізнався, що Меттью — мій батько. Він був переконаний, що Меттью винен у руїні

його родини, хоч би що це означало. Він пішов геть, так нічого як слід мені й не пояснивши. Я знала лише, що хай там який розлад між ними, його вистачило, щоб Ноа зі мною порвав, і без жодних питань.

— Не знаю, — сказала я. — Наш розрив навряд чи можна назвати обговоренням.

— Мені шкода, це справді жахливо.

— І не кажи.

Вес знову похитав головою й сів, спершись руками на ноги.

— Мені зараз так і кортить начистити Ноа пику.

— Тихіше, тигре. — Я лагідно всміхнулася йому й сіла поруч. Мені стало трохи краще, коли я сиділа рівно й не мусила весь час дивитися на глузливе нічне небо.

— Я серйозно. Хто кидає дівчину через те, що його попросив дідусь?

— Ноа, як виявилося. — Що більше я про це думала, то сильніше в мені закипало. Ноа мене кинув і навіть не назвав пристойної причини. Невже він справді думав, що може просто піти від наших стосунків, лишивши мене з розбитим серцем, і чекати, що я просто з цим змирюся? Я заслуговувала на краще. Я заслуговувала на відповіді.

Мій телефон засвітився, і в темряві поля екран мало не засліпив мене. Це було ще одне повідомлення від Кресс, яка питала, де я. Бал закінчився годину тому, і всі вже перебралися на афтепаті в будинку Лютера.

Телефон Веса засвітився майже водночас, і він важко зітхнув.

— Сойєр мене дістає.

— Ага, мене теж Кресс атакує. — Я прикусила губу, обмірковуючи її повідомлення. — Як думаєш, нам варто піти на вечірку до Лютера?

— Не обов'язково, — сказав Вес. — Я з радістю просиджу тут усю ніч, якщо ти цього хочеш.

Я трохи поміркувала. Я була така рада, що Вес привіз мене сюди. Це була саме та втеча, якої я потребувала після всього, що сталося на балу. Не знаю, що б я робила, якби він не з'явився. Мабуть, досі ридала б купкою під дверима бальної зали, поки гості почали б потроху розходитися наприкінці вечора.

Я не знала, чи витримаю вечірку, особливо якщо там буде Ноа. Мені здавалося, що я ледве-ледве опанувала свої емоції серед заспокійливої тиші, яка зараз нас оточувала. Я боялася, що, побачивши Ноа знову так скоро, я лише поверну на поверхню весь той біль, шок і гнів.

Але лежати тут і дивитися на зорі означало тільки знову й знову прокручувати в голові події вечора, згадувати приголомшення Ноа, коли він дізнався, хто мій батько. Злість в очах його дідуся, коли той зиркнув на Меттью, а тоді на мене. А найбільше я не могла перестати бачити той вираз приреченої впевненості на обличчі Ноа, коли він казав мені, що ми ніколи не зможемо бути разом.

Скільки б разів я не прокручувала в голові його слова й причини, я не могла ні зрозуміти, ні повірити в те, що сталося. І дивлячись на зорі, я точно не здобуду ясності чи завершеності, яких потребувала. Хоч як страшно було це визнати, дати мені це міг лише Ноа.

— Нам варто піти, — сказала я.

— Справді?

— Ага. — Я зісковзнула з капота й легко стала на землю. Трава під босими ногами була прохолодна й мокра. Мабуть, я забруднювала поділ білої сукні в багнюці, але мені було, власне, байдуже.

— Ти певна?

— Не дуже, але принаймні це може мене відволікти. — Я щосили старалася говорити переконливо, але навіть сама не була певна, що кажу те, що думаю.

— Гаразд. Тоді афтепаті. — Вес зістрибнув з машини й пішов відчинити мені дверцята.

Перш ніж сісти на пасажирське сидіння, я зупинилася й легенько торкнулася його руки.

— Дякую, що врятував мене сьогодні, Весе. Не знаю, що б я робила, якби тебе не було поруч.

— Тебе не треба було рятувати. Тобі просто потрібен був водій для втечі, і я радо допоміг. — Він усміхнувся. — Як на те пішло, ти сьогодні теж мене ніби врятувала.

Я насупилася, намагаючись зрозуміти, чому він так думає. Тоді згадала, що його дівчина кинула його в останню хвилину.

— Не певна, що бути твоєю парою на балу вважається порятунком, — сказала я. — Але мені справді шкода, що Сара сьогодні не приїхала.

Вес знизав плечима.

— У нас останнім часом не все так добре. Мабуть, вона не бачила сенсу їхати, якщо мала щось краще.

Я обійняла Веса й міцно пригорнула.

— Це її втрата. — Він поволі обійняв мене у відповідь. Він не стискав мене надто міцно, але мені однаково було затишно й тепло. Вес чудово обіймався, і мені здалося, що, може, він зараз потребує обіймів не менше за мене.

Обійми тривали на кілька секунд довше, ніж слід, і ми обоє, здається, усвідомили це одночасно. Ми ніяково відступили одне від одного, уникаючи зустрічатися поглядами.

— То що, афтепаті? — сказав він.

— Афтепаті, — швидко погодилася я.

Я досі звучала непереконливо, але застрибнула в машину, перш ніж Вес встиг на це вказати. Моє серце не витримало б іще одного удару, і покидати безпечне випадкове поле, де я почувалася бодай трохи захищеною, здавалося небезпечним. Але наскільки гіршою ще могла стати ця ніч? Скільки ще мого серця лишилося, щоб розбити? Може, якщо я перестану дивитися на зорі й піду шукати відповіді, яких так відчайдушно потребую, то зможу почати складати його докупи.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
readcraft.fyi/uk/books/sweet-temptation/